

NOORD-HOLLANDSCHE COURANT.

Dieu et mon droit.

Dese COURANT verschijnt te AMSTERDAM, Dagelijks, behalve des Zondags. Het abonnement voor 3 maanden is f 5,00; voor de buitensteden f 6,00; franko door het geheele Rijk. Brieven, Gelden, enz. FRANKO te adresseren aan het Bureau der COURANT.

ZATURDAG, 31 DECEMBER.

Advertentien van Zes regels en daar beneden worden tegen f 1,00 geplaatst; meer dan Zes regels tegen 15 cents de regel. — Voor alle advertentien wordt bovendien 35 cents zegelrecht betaald. Voor groote letters betaalt men naar de plaatsruimte meer.

AMSTERDAM, 30 December.

ROMM.

Handelingen van het Konsistorie van den 19 December.

Zijne Heiligheid Paus Pius IX heeft heden ochtend in zijn apostolisch paleis van het Vatikaan een geheim konsistorie gehouden. Bij het binnentreden van Zijne Heiligheid in de konsistorie-zaal, is Zijne Eminentie de Kardinaal Adriaan Fieschi voor den troon verschenen, om te verzoeken afstand te mogen doen van het Diaken-schap van *Santa Maria ad Martyres* en den presbyterie-rieffen titel aan te nemen van *Maria van Viktorie*. Zijne Heiligheid heeft dat verzoek wel willen toestaan.

Vervolgens is door den H. Vader eene allokutie voorgelezen, waarna Hij Mgr. Joachim Pecci, Bisschop van Pérouse, geboren den 2 Maart 1810 te Carpineto, diocesis van Agnani, tot Kardinaal, uit de orde der priesters verheven en geproklameerd heeft.

De H. Vader heeft zich in petto een Kardinaal voorbehouden.

Daarop heeft Zijne Heiligheid de volgende kerken voorgesteld:

De metropolitaankerk van Pisa, voor Zijne Eminentie den Kardinaal Côme Corsi, van de kathedraalkerk van Jodi.

De kathedrale kerken van Terrazino, Piperno en Serze, voor Mgr. Nicolas Bidini, Roomsche priester, geheim-kamerheer Zijner Heiligheid, examiner der geestelijken, rektor van het pauselijk seminarie en doktor in de theologie.

De kathedrale kerk van Bergamo, voor den Hoogwaardigen heer Louis S..., pro-synodaal, examiner en kanunnik-penitentiër dier kathedraal.

De kathedrale kerk van Modigliana, van nieuwere stichting, voor den Hoogwaardigen Marius Melini, priester te Montalcino, rektor van het seminarie van Pienza, pro-synodaal examiner, kanunnik dier kathedraal en pro-vikarius-generaal derzelfde stad en van het diocesis.

Sludelijk heeft men aan Z. H. het pallium verzocht voor de Metropolitaankerk van Pisa.

Er is meer te zeggen over de kerkvervolging in Baden, als middel om in Duitschland den godsdienstigen omkeer te bevorderen.

Het is onzen lezers bekend, hoe de godsdienstige omkeer aldaar is aangevangen bij de feestelijke tentoonstelling te Trier van het kleed van den Zaligmaker, bekend in de protestantische pers onder de benaming van den rok van Trier. Algemeen en buitensporig was de spot, die van de zijde van de Protestanten, en de pifisten stemden daarmede in met de rationalisten, tegen de vereering van dat kleed werd aangeheven. Er was zoo luid een gejuich en gejubel van spot en lachlust, dat de zwakke min of meer geprotestantizeerde Katholieken koor maakten en aan Ronge, die toen opstond, zich aansloten. Nu was het voort gedaan met het Katholicismus; zoo voorspelden de groote en kleine profeten van den nieuwen tijd. De goddelijke Voorzienigheid had er anders over beschikt. Juist die vereering van des Zaligmakers kleed, die zoo veel en zoo ergerlijken spot van de zijde der Protestanten en der ongelovigen had uitgelokt, was een middel in de handen der goddelijke Voorzienigheid, om het geloof der Katholieken te verlevendigen. Trots alle verguizing trokken duizenden en duizenden opwaarts naar Trier en de indruk van die geloovige en godsdienstige optogten bracht een zoo gevoelligen schok aan het Duitsch verflaauwd geloof, dat het als met nieuwe krachten ontwaakte, en opstond tot een vernieuwd Christelijk leven. Niet weinig bragten daartoe bij de nitspittingen van de zich opwerpende hervormers de Rongianen en hunne volgelingen, die tegenover het eenvoudig maar krachtig geloof der Katholieken, de losbandigheden van het ongelooft sterk deden uitkomen.

Maar dit omkeer werd vooral krachtig aangegrepen en voortgestuwd door de gebeurtenis in Pruisen, die, gelijk thans in Baden, de vervolging tegen een eerbiedwaardig grijsaart en kerkvoogd ondernam. Onbe-

schrijfelijk was de indruk, dien de plotselinge oplichting en verveering naar de gemoeten van den stekouden, onder de jaren luttelende Drieste zu Visschering, den geëerbiedigden Aartsbisschop van Keulen, door gansch Duitschland maakte. Het was een *coup de théâtre* door het toenmalig Pruisiesch gouvernement gewaagd, om den katholieken Bisschop tot ondergeschiktheid te brengen aan gouvernementale bevelen, die geen ander doel hadden, dan om het katholieke volk langzamerhand van het voorvaderlijk geloof te vervreemden en tot dat algemeen protestantismus voor te bereiden, dat men toen door vereeniging van de verschillende protestantische rigtingen trachtte in te voeren. Het gouvernement kon geen beter middel kiezen om zijn verderfelijke oogmerk totaal te doen mislukken, in zoo ver zulks de Katholieken betrof. Deze toch werden door deze brutale daad van willekeur jegens een afgeleefden eerbiedwaardigen en alom beminden grijsaart om der gewetens wille gepleegd, dermate door een gevoel van medelijden en liefde opgevoerd, het moedig gedrag en het eenvoudige maar krachtige geloof, waarvoor de Aartsbisschop vervolging leed, maakte zoo diep een indruk, dat al wie onder de Katholieken nog iets van zijn geloof had overgehouden, — en helaas! dat geloof had veel geleden onder de sluwe leiding van het toenmalig Pruisiesch gouvernement, — moedig zich uit het ongelooft trachtte te verheffen, zich de zaak des Aartsbisschops als de zijne aantrok, de godsdienst tegen de aanvallen harer bestrijders verdedigde, en terugkeerde tot de maar al te zeer verwaarloosde verplichtingen, die de Kerk voorschrijft.

Onder 't volk van Duitschland had de terugkeer tot geloof, dat is, tot de Kerk eene gaaf gewonnen, die hier meer was te wettigen. De gebeurtenissen van 1848 voltooiden het begonnen werk.

De gouvernementen waren tot dusverre blijven staan in hunne noodlottige kortsigtigheid, die steun zocht tot uitbreiding en versterking van magt in het bemoeilijken der Katholieke Kerk. De lessen uit Parijs, Wenen en Berlijn lieten niet na ten jare 1848 vruchten te dragen. Zij volden aan wat er nog ontbrak, om de Katholieken van Duitschland tot levendige en werkdadige geloovigen te maken. En de gouvernementen, die tot dusverre dezen terugkeer hadden tegengewerkt, kwamen eindelijk tot de overtuiging, dat het meer dan tijd was om dien terugkeer te bespoedigen. Vooral was het de jeugdige Keizer van Oostenrijk, die daarvan gezegende bewijzen gaf.

Sommige gouvernementen, vooral de kleine, en daar onder Baden, dat zoo veel had kunnen leeren gedurende de jongste stormen, maar alles vergeten heeft, sommige gouvernementen bleven achter. Zij bleven staan bij hunne willekeurige maatregelen, waardoor zij zich hadden meester gemaakt van de katholieke Kerk. Hun meesterchap over de Kerk had veel kwaad gedaan. Groot waren de verwoestingen onder de Katholieken aangerigt, dewijl men zelfs een gedeelte van de priesterschap zoo vervreemd had van trouw en plicht, dat de overal elders bewerkte terugkeer tot verlevendigd en werkzaam geloof, zich daar veel minder dan overal elders, en zich slechts betrekkelijk zeer weinig deed gevoelen.

Wij hebben gisteren gezien wat en in welke omstandigheden het Badensch gouvernement zich heeft vermeten te bestaan, en welke indruk hare kerkvervolging moet maken. Wij mogen dien ten gevolge zeggen wat wij straks van de inkerkering van den Aartsbisschop van Keulen, Drieste zu Visschering, beweerden: dat het Badensch gouvernement geen geschikter middel kon gebruiken, dan het nu heeft aangewend, om de katholieke bevolking tot het voorvaderlijk geloof op te wekken, en ze te vereenigen in éénen ijver en in éénen liefde met gansch het katholieke Duitschland, dat ten overvloede in hetgeen thans in Baden gebeurt, eenen spoorwag te meer vindt, om op den ingeslagen weg te volharden, en de werkdadigheid van haar reeds zoo levendig geloof zoo mogelijk nog te verhoogen en meer algemeen te maken.

Wat er ook in Baden gebeure, ongetwijfeld zal de einduitslag van de thans heerschende gruwelijke vervolging deze zijn:

1°. De Kerk zal minstens eene betamelijke vrijheid bekomen, en zich emancipeeren van de ongeregtige en verderfelijke voogdij van den staat.

2°. Er zal een einde zijn gemaakt aan de versoeijelijke propaganda, die eene gansch katholieke bevolking, door de listen en lagen van een protestantsch gouvernement, tracht te protestantizeeren en waar het slaagt, met der daad radikalizeert. Der katholieke bevolking worden de oogen geopend; zij bekomt het voorrecht om den afgrond te zien, waarheen men haar leidde; zij deinst met afgrijzen terug; slaat den smeekenden blik ten Hemel; sluit zich aan elkaar in een vurig gebed; priesters en leken vernieuwen den blakenden ijver des geloofs; en weldra zullen de Badensche Katholieken uit het spoor der verleiding gerukt, met hante Duitsche broeders wedijveren in vurigheid van geloof en werkdadigheid der liefde, in trouwe onderwerping aan de pligten der Kerk.

De *Nederlander* komt op tegen onze beschuldiging dat de heer Groen het voorbeeld gaf om door geraas van scheldwoorden goed te maken wat aan geldige redeneering ontbreekt. Hij verzekert dat de lezers van den *Nederlander* en van het *Bijblad* kunnen oordeelen of er grond is voor dergelijk verwijt.

Wat verstaat de *Nederlander* door *geraas van scheldwoorden*? Dat is ons tamelijk onverschillig. Wij willen liever zeggen wat wij er med bedoelen; daarmee zullen wij tevens de gelegenheid vinden om de methode, waarmee de heer Groen niet zelden zijne tegenstanders bestrijdt, eens en voor altijd te doen uitkomen.

Wat veroorzaakt zich de heer Groen als hij de tegenpartij aanvalt? Maar al te dikwijls beschuldigt hij door insinuatien, die een hatelijk karakter hebben, waarvoor hij geen bewijs levert, maar waarvoor hij eene indikatie vindt, die wel niets bewijst, maar toch bij de bevooroordeelden genoegzaam is om de valsche beschuldiging te doen doorgaan. Om het duidelijk te maken, zullen wij een voorbeeld geven op den heer Groen zelven toegepast, in de hoop dat wij dan door de vrienden gemakkelijker zullen worden begrepen.

Als wij den heer Groen hatelijk zouden willen voorstellen bij een groot deel van ons volk; hoe zouden wij 't dan moeten aanleggen volgens de methode van den heer Groen? Wij zouden dan eerst eene grove beschuldiging moeten zoeken, die wij niet behoeven te kunnen bewijzen, maar die toch voor dat bevooroordeeld deel van het volk, waarbij wij den heer Groen zouden willen diskrediteeren, waarschijnlijk moeten worden gemaakt door eene of andere indikatie. Nemen wij eene ergerlijke beschuldiging, waarvan de valscheheid in het oog springt. Ons volk is eertijk. Zeggen wij des valscheijks dat de heer Groen oneerlijk, dat hij een dief is 't groot is? De beschuldiging behalve dat zij lasterlijk is, mag te regt grof en plat heeten. Zij moet derhalve volgens de methode, die wij beschrijven, worden gekleed. Zij behoeft eene indikatie om daaraan eenige waarschijnlijkheid te geven, en vervolgens eene omspreuk, die het eigenaardige woord ongebruikt laat, maar toch de beteekenis daarvan zoo veel mogelijk terug geeft. Als wij zeiden: »de heer Groen is rijk; geen wonder, hij heeft zich rijk gestolen,» dan zou dat niet alleen laster zijn, maar vooral zou dat bij den heer Groen onkiesch, onparlementair en onbetamelijk heeten. Foc! wie gebruikt ooit in een fatsoenlijken kring de woorden: dief en stelen jegens iemand die rijk en fashionabel is? Dat is immers ongehoord, en zou niet te duiden zijn. Gebruik liever boven bedoelde omspreuk en de zaak verandert van natuur. Vraag slechts: »Hoe vele lieden vindt men niet, die schatten op schatten hebben verzameld door middelen, welke bezwaarlijk het daglicht kunnen zien? Wij willen niet zeggen, dat de heer Groen, die rijk is, onder dat soort van lieden moet worden gerangschikt; maar het is niet onbekend, dat de heer Groen zich onderscheidt door behendigheden, welke meer dan verwondering baren, als men hem van nabij heeft kunnen gadeslaan.» Naar onze overtuiging zou hij, wie zoo sprak, zich bezondigen aan schandelijke laster. Wij zouden daarin tevens »geraas van

scheldt. Zien. Bij de heer Groen is dat niet zoo. Breng de beschuldiging op een andere orde van zaken over, v. op de godsdienstige of politieke orde. En zij houdt niet slechts op kalmomnie te zijn. Daarin is zelfs geen schelden meer. Het zij verre; de beschuldiging is geoorloofd, parlementair en waar. En aan wie er tegen opkomt, zal de *Nederlander* bewijzen, dat de heer Groen de hoffelijkste man ter wereld is, die niet scheldt, omdat hij aan onbewezen beschuldigingen, aan ongegronde verwijten met zeldzaam talent een parlementair kleed weet aan te trekken. Het zij zoo. Als het kind slechts een naam heeft en een ieder weet, wat die naam beteekent.

Wie een sprekend bewijs wil van de goede trouw, waarmede de *Nederlander* strijd voert, leze het volgende uit de *Grondwet*. De „vrienden” zijn gewoon zich van behendigheden te bedienen, die zij zeer knap weten in te kleeden. Zelden gebeurt het dat zij zich bloot geven zonder masker. Daarom is het niet onwaardig te eene ongekleeide te zien. Ziehier hoe de *Grondwet* ze voorstelt:

„De *Nederlander* N^o. 1072 bevatte het volgende:
„Het is niet overtoeflig, met verwijzing naar de be- raadslagingen over de *Begroeting*, te doen opmerken, dat bij de Voorstellers van afschaffing der belastingen, al het overige, de strekking onzer binnenlandsche politi- tik, onderwijs, kunsten en wetenschappen, vermeer- dering van uitgaven ten behoeve van de overzeesche bezittingen, en zelfs de verdediging van het Moederland, door teene te lang verwaarloosde regeling onzer strijd- krachten, op den achtergrond en in vergetelheid gemaakt is.”

„Wij hebben deze beschuldiging genoemd *logenachtig*; tot bewijs daarvan aangehaald de twee en negentig ma- len, dat de negen voorstellers, tijdens de discussiën over de *Begroeting*, over de meest gewichtige onder- werpen, het woord hebben gevoerd; en eischen derhalve, dat de *Nederlander*, wanneer hij voor zich zelven nog eenige achting gevoelde, zijne beschuldiging zou in- trekken.”

„Wat antwoordt de *Nederlander*?

„Wij konden onze oogen nauwelijks gelooven:

„De *Grondwet* van 24 December eischt dat de *Ne- derlander* zijne woorden intrekke, volledig terugroep.”

„De wensch is allezins verklaarbaar, aan den eisch zal niet worden voldaan.

„Veel eer zijn wij voornemens te zorgen dat er op deze verwaarloozing aan de volksbelangen naar behooren worde gelet.”

„Ja, de wensch is allezins verklaarbaar voor ieder, wien een eerlijk hart in den boezem klopt.

„Aan den eisch zal niet worden voldaan! Daartoe heeft men een stalen voorhoofd noodig, om de ver- achting, die de logen en de laster treft te kunnen trotseren!”

„Nog meer. De *Nederlander* is voornemens te zorgen, dat er op deze verwaarloozing van de volksbelangen naar behooren worde gelet.”

„Wij beginnen te twifelen, of de heer Groen van Prinsterer er thans geen bezwaar in zal zien, te ver- klaren, dat hij in betrekking staat tot de *Nederlander*.”

„Dat de geheele constitutionnele pers, met dit mon- stepachtig voorbeeld van anti-revolutionnaire onbeschaam- heid, de Natie bekend make!”

Sinds het begin van dit jaar wordt te Zalt-Bommel bij Jon. Noman en Zoon uitgegeven eene *Maandelijkse Kronijk*, *Geschiedenis van den dag*, met portretten. Elke aflevering, die van 8 tot 9 vellen drukt in een net, gedrukt, onslag bevat, kost slechts 30 centen, en verschijnt op den 20sten van elke maand. De *Maan- delijche Kronijk* geeft in elke harer afleveringen een overzicht van de voornaamste gebeurtenissen, die zich hetzij in het binnenland, hetzij daar buiten hebben opgedaan. Zij doet dat, in den regel, met mededeeling der staatsstukken daartoe betrekkelijk. De bewerking van hetgeen zij over het *Binnenland* levert verdient onze laide goedkeuring. Niet dat wij het overal met de *Kronijk* eens zijn. Verre van daar. Wij zouden op meer dan één punt met haar verschillen. Maar als wij hare bewerking prijzen, dan is het daarom, omdat zij het blijkbaar doet in een geest van loffelijke onpartijdigheid, die niet achterhoudt, veel er mededeelt, wat de tegenpartij heeft op te werpen. Ware ook het *Buitenland* met dezelfde nauwkeurige vol- ledigheid bewerkt, wij zouden van onze aanbeveling van de *Kronijk* niets hebben af te dingen. Maar voor het *Buitenland*, althooft zij er naar streeft om ook daarvan een onpartijdig mededeeling te bezorgen, faalt zij dik- werf, omdat zij geen gepoegzame bronnen voor handen schijnt te hebben, waaruit een billijk oordeel zou kunnen worden opgemaakt. Blijkbaar laat zij zich gevoegzaam misleidend voor het *Buitenland* voorlich- ten door de *Indépendance Belge*. Wij erkennen gaarne, dat in den regel geen blad goediger het nieuws van den dag opvangt en verspreidt. Maar in de beoogde mededeeling daarvan is ons geen blad partijdiger gebleken, vooral als het quaestien betreft, die de katholieke Kerk raken. De *Kronijk*, als zij de houding van de *Indépendance* wil

naspeuren in de April-heroering en wat daaruit gevolgd is, zal bevinden, hoe de *Indépendance*, die zelf op poli- tiek tusschen de Belgische vaderen heer Thorbecke ver- dedigt, danienomma heeft kunnen goedvinden omtrent onbegrijpelijk gezinselen eene zeer raadselachtige, valsche en met hare beginselen strijdige rol te vervullen. Wij vermeen in allen gevalle aan de geëerde redactie van de *Kronijk* te moeten in bedenking geven, om naast de *Indé- pendance Belge* h. v. te leggen de *Emancipation Belge*. Zij zal dan herhaaldelijk ondervinden, dat valsche berichten door de partijdigheid van de *Indépendance* voor stellige waarheid aangekondigd, door onloochenbare getuigenis- sen worden gelogenstraft. De *Kronijk* zou daardoor niet weinig in belang winnen, en gelijk zij zich nu reeds zeer verdienstelijk heeft gemaakt, met in een kort be- stek, zoo volledig mogelijk, verslag te geven van al hetgeen van ons land verdient te worden opgeteekend; zoo zou zij dan ook haar buitenlandsch overzigt van blijvende waarde maken, en met regt eene plaats vragen in de boekverzameling van een ieder, die zich aan de geschiedenis laat gelegen liggen, welke onder onze oogen zich ontrolt, en waaraan wij allen een meer of minder werkzaam deel hebben.

Mogt zij gevolg geven aan den wenk, dien wij 't wagen onder hare oogen te brengen — en wij verwachten zulks omdat zij met der daad toont geschiedkundige waarheid te zoeken — dan zal zij aanvullen eene leemte, die thans nog, hoewel alleen voor het Buitenland, ontbreekt. En wij zouden dan geen *maandschrift* kunnen, dat beter dan zij in staat zal zijn om aan de eischen van de geschiede- nis van den dag te voldoen. De inrigting toch is alle- zins doekmatig; het streven der redactie onpartijdig; en de prijs onder het bereik van een elk.

Men leest in den *Lisselbode*:

„Het voorstel der negen leden eene *Lex Agraria*.”

„Wij schreven in het nummer van 20 December, dat het voorstel der negen leden met eene meerderheid van omstreeks 40 tegen omstreeks 25 stemmen zou ver- worpen worden. De uitkomst heeft ons dus niet ver- rast. Het eenige, waar wij niet op gerekend hadden, was den heer Heemskerk onder de tegenstanders te ontmoeten.”

„Die uitkomst kon geene andere zijn, sedert eene quaestie van volkvoeding, — eene quaestie of er niet, bij den gunstigen staat der finantien en den druk der tij- den, iets tot verligting van den last der natie moest worden gedaan, — door de meerderheid werd gemaakt tot eene partijzaak. Sedert niet het nut en de strekking van het voorstel, maar de door partijdrift opgewekte, vermoedens omtrent de geheime bedoelingen der voor- stellers over de nit te brengen stem beslisten. Geen on- yaardiger discussie is immer in ons parlement gevoerd; geen onwaardiger taal is immer gehoord en zelfs de leden der regering verlaagden hun karakter, door er deel aan te nemen. Maar het slijk, dat men op de voorstellers meende te werpen, spatte op eigen hoofd terug. De kalme, waardige houding van alle voorstellers zonder onderscheid, maar vooral van hem, tegen wien, omdat men hem als het hoofd beschouwde, de meest schampere taal werd gevoerd, deed alle nietwaardige schimp af- stuiten. Onder hen die zich het meest tot onbetamelijke smaadreden verlaagden, stond ook ditmaal weder de heer Schimmelpenninck, Zutphen vertegenwoordiger vooraan.

„De andere vertegenwoordiger uit Zutphen, de heer van der Brugghen, heeft zich zekerlijk niet tot zooda- nige grofheid verlaagd als zijn ambtgenoot. Hij zou het ongetwijfeld beneden zijn karakter rekenen; maar hij heeft een argument gebezigd dat de opmerkzaamheid verdient en dat ons aanlokt om het uit den vloed der gevoerde discussiën op te vissen. De heer van der Brugghen oordeelde het voorstel volstrekt verwerpelijk, hoezeer anders toestemmende, dat het nuttig ware eenige verligting van lasten toe te staan, die de schatkist kan lijden, — omdat het voorstel in aard en strekking was eene *lex Agraria*, en omdat het Romeinsche rijk aan de woelingen, door de *leges agrariae* ontstaan, zijnen val te wijten had. Andere sprekers volgden hem op dit terrein en bestreden het voorstel als een *lex Agraria*, en schilderden al het vervaarlijke, al het dreigende van de strekking van dergelijk voorstel van wet af.

„Met beide handen grijpen wij die vergelijking aan. Het voorstel der negen leden eene *Lex Agraria*, de voorstellers mitsdien Gracchussen — en de tegenstem- mers Nasicae en Opimiussen?

„Ja, met alle regt nemen wij de vergelijking aan en stellen het streven der negen mannen op ééne lijn met het edele doel der Gracchussen, dat zij met eenen roemrijken dood bezegelden. In onze tijden van bescha- ving zijn dergelijke tumulten, als de straten van Rome met bloed bekleeten, toen de gansche senaat met hunne hantelingen, met knuppels gewapend, uittoog om den volkstribuin op het kapitol verraderlijk om te brengen, niet meer te vreeden, maar de haat en de wraakzucht nemen andere vormen aan, en openbaren zich in ver- guizing en vaigen laster.

„Het voorstel der negen leden eene *lex agraria*? Goed! „Maar welk was dan het streven der Gracchussen? „Een schandelijk onrecht te herstellen en paal en perk te stellen aan de vuige baatzucht der patricische families, die, in strijd met de Licinische wet, het grootste deel der eigendommen van de arme, ten oorlog nitgetogen medeburgers hadden geroofd. En toen nu Tiberius Gracchus volkstribuin was geworden, wilde hij ondernemen dat schreeuwend onrecht te herstellen, en de arme burgers weder in het bezit te stellen der hun, door de patriciers ontfroofde goederen, door eenvoudig de oude Licinische wet te doen herleven. „Het schijnt” — zegt Plutarchus — „dat nimmer een meer gematigde en zachtere wet tegen een zoo schreeuwend onrecht en zoo enormen roof kon worden voorgesteld. Want, in plaats dat die hebzuchtige bezitters van een ander mans goed smadelijk zouden wor- den verdreven uit de eigendommen, waarvan zij, in strijd met de wetten, het genot hadden, en zouden worden veroordeeld om de vruchten terug te geven, die zij daar- van onrechtmatig hadden getrokken, vergenoegde zich T. Gracchus met voor te stellen, dat zij, tegen door den Staat te verleenten schadeloosstelling, de in bezit genomen goederen aan de wettige eigenaren zouden teruggeven.” „En zie hier wat Niebuhr er van zegt, een schrijver die tot de historische school behoort en dus voorzeker bij de anti-revolutionairen in hoog gezag staat, weshalve hij teregt door den heer Thorbecke tegen den heer v. d. Brugghen werd ingeroepen. De aanhaling van Niebuhr luidt:

„Tiberius Gracchus waande, dat de patriciers nim- mer zoo zeer alle schamte zouden afschudden, om, gelijk de *lingsten*, slechts hunne hebzucht in het oog te houden, en regt, billijkheid en het algemeen welzijn te verachten.” — Tiberius Gracchus bedroog zich echter, want de senatoren en de patriciers liepen als eene bende gepeupel te hoop, en vermoorden, onder aanvoering van Nasica, den edelen tribuin.

„Het was de eerste maal, dat, sedert de republiek gevestigd was, burgerbloed in Rome's straten vloede. Maar was dit te wijten aan de vrienden van het volk, aan de Gracchussen? — Neen, aan de vuige eigenbaas der grooten, die alle schamte zoo zeer hadden uitge- schud, dat zij niet alleen een schreeuwend onrecht niet wilden herstellen, maar nog, op verraderlijke wijze, een zeer gematigd voorstel om daartegen te voorzien, in het bloed van den edelen Gracchus verjoorden.

„En is nu de val van Rome te wijten aan de *leges agrariae* aan de Gracchussen? Raadpleeg de geschiedenis, mijnheer van der Brugghen, en gij zult zien, dat juist de val van Rome veroorzaakt werd, door het niet tot stand komen der *leges agrariae*, ten gevolge waarvan het Romeinsche volk allengs verbasterde, tot een enkel duizendtal weelderige rijken en een groote hoop ellendige armen die geen ander belang kenden, dan dat van hun dagelijksch brood, en bij gevolg roer den meest- biedende veil werd. Teregt zegt dan ook Niebuhr: „Niemand kan ontkennen, dat de verbastering waarbij de oude staatsregeling niet kon stand houden, geene plaats zou hebben gehad, dat Rome niet in eenige duizend rijken en eene talloze meelgte van ellendelingen zou zijn verdeeld, wanneer de *lex agraria* van Licinius ware betracht.”

„Welnu, heeft het voorstel der negen leden de strek- king eener *lex agraria*, dan verdient het onverdeelde toewijding, opdat ook Nederland niet te gronde ga aan die verbastering, welke het gevolg is, zoo eenige duizend rijken tegenover een hoop ellendige armen staan. De grenzen van den middenstand, van de nit- vere klasse te versterken en uit te breiden, vooral be- nedenwaarts, waar zij in aanraking komen met hen, die tegen de behoefte worstelen, dit was het doel van het voorstel, — een doel door partijdrift verijdeld.”

De *Grondwet* meldt:

„Wij verhemden, dat de verandering, die het perso- neel van het Ministerie door de beoefening van den heer Mutsaers heeft ondergaan, hoogstwaarschijnlijk nog door eene andere zal worden opgevolgd.

„Het Ministerie moet, naar men zegt, niet ongeheugd zijn, om den Minister van Finantien te bewegen, zich alleen met het departement van Herv. Eeredienste te vergenoegen.”

De Provinciale Staten van Overijssel zijn tegen 3 Jan. vanst. opgeroepen tot eene buitengewone zitting, waarin onder anderen, zal moeten worden gekozen een lid voor de Eerste Kamer der Staten-Generaal.

Z. M. heeft beslist, dat met de maand Mei aanstaande, bij het wapen der infanterie, de navelgehde garnizoens- veranderingen zullen plaats hebben, namelijk: 2de reg. inf., staf met het 1ste, 2de en 4de bat. te 's Bosch; het 3de bat. te Woerden; 4de reg. inf., staf en het 3de bat. te Vlis- singen; 4de bat. te Vlis- singen (waarvan 2 komp. te Breda); 1ste bat. te Middelburg (waarvan 1 komp. te Veere); 2de bat. te Neuzen (waarvan 1 komp. te Sluis); 3de reg. inf., staf te Haarlem; 1ste bat. te Amsterdam; 2de bat. te Delft; 3de bat. Hoorn; 4de bat. aan den Helder; 5de reg. inf., staf met het 1ste en 2de bat. te Nijmegen; 3de bat. te Grave; 4de bat. te Arnhem.

De prov. commiss. van geneeskundig onderzoek en toezicht in Zuid-Holland, resident te 's Gravenhage, heeft het doolmatig geacht ter algemeene kennis te brengen, dat zij, op den 25sten Dec. 1853, de lijkschouwing gedaan heeft van Engeltje van der Vlies, den 23sten dier maand te Pijnacker overleden, welke vrouw, volgens opgaf, van af den jare 1818 geen voedsel gebruikt zoude hebben. Bij die lijkschouwing, waarvan proces-verbaal is opgemaakt, is echter gebleken, dat die opgaf ONWAAR is, en dat genoemde Engeltje van der Vlies, tot zeer kort voor haren dood, VOEDSEL tot zich genomen heeft.

Talrijk zijn de ongelukken die elders in de laatste dagen door of op het ijs gebeurd zijn.
Te Sloten (Friesland) is een knaapje van 13 jaren in een wak gereden en verdrinken.

Te Meppel heeft zekere B., door op het ijs te vallen, een belangrijke hoofdwond bekomen. Hij was den volgenden dag nog bewusteloos en kon geen woord uitbrengen.

Te Zwartsluis (battendijks) is jl. Zaterdag nog ie mand op dezelfde wijze om het leven gekomen.

Als eene bijzonderheid wordt uit Zwolle gemeld, dat de wed. van Jakobus Mink het bijzonder voorregt heeft genoten van op den 25ten dezer haren 101. verjaardag te viëren, en zulks in eene volmaakte gezondheid en in het bezit van al hare zintuigen. (Z. C.)

De kantoren van den Rijkstelegraaf zijn, langs de Belgische lijnen, in verbinding gesteld met de kantoren te Borsiers en Narbonne in Frankrijk, en met die van Saarbrücken en Trier, in Pruisen.

In ons hoofdartikel van gisteren kol. 2, reg. 15 van onderen te rekenen, staat „naan een ander gezag dan dat der Kerk." Dat moet zijn: „naan een ander gezag, dan der Kerk." Eene verbetering zonder welk het daar geschrevene geen zin heeft.

FRANKLIN

Ten aanzien der Weener voorstellen was nog niets bekend en de gezanten stelden alles in het werk, ten einde de Porte tot den vrede te stemmen.

Ook aan de Aziatische grenzen, zouden de Turksche bevelhebbers, in aanmerking genomen het ver gevorderde jaargetijde, van voornemen zijn op Turksch grondgebied terug te trekken. Alleen zou men het Fort St. Nikolaas bezet houden.

— Men leest in den *Moniteur*:

— Bij keizerlijk besluit van den 21sten is eene commissie, bestaande uit 37 leden benoemd, om onder voorzitting van Prins Napoleon, besluit en toezigt te voeren over de tentoonstelling van voortbrengselen van landbouw, nijverheid en schoone kunsten van alle volken, welke den 1sten Mei 1855 te Parijs zal worden geopend.

ENGELAND.

De *Catholic Standard* en de *Tablet* verondigen het
gelijk dat er in de bureaux der voornaamste katholieke
boekhandelaars eene inschrijving is geopenbaard in dat
namen en het bedrag dier inschrijving zullen overge-
maakt worden aan de *Univers* om ze bij diens lijst
te voegen.

— Omtrent de vredebreuk tusschen Perzie en Turkij verneemt men het volgende: **Chios** en **Smac**

door beloften en konfessien op zijn hand weten te krij-
gen. Het Persische gouvernement moest zeszig miljoen
roebel betalen aan Rusland, deze zullen hierbevo-
ord worden. Daargenboven belooft de czar aan den shah
van Perzie hem te zullen bijstaan in de verovering van
Herat, en zelfs om hem alles te verschaffen wat noodig
is ter verovering van Affghanistan. De operatiën van
het Russische leger te Khliv en in oostelijk Turkstan
staan met dit politiek plan in verband. Op deze voor-
waarde heeft Perzie aan Turkije den oorlog verklaard en
zal voorzeker in Azië de Turken geweldig belemmeren.

DEUTSCHLAND:

Meermalen hebben wij hatoegd, dat het Oostersch vraagstuk van het Europeesche standpunt niet anders dan negatief opgelost kan worden, en dat men zich langdurigen twist en veel natteloos verlies van menschen en geld zal moeten vergenoegen met te bepalen, w in Turkije tot behoud van het Europeesche standpunt

Ten aanzien van Oostenrijk en Pruisen behoeft dit geen betoog; maar ook wat Frankrijk betreft, valt de waarheid daarvan in het oog. Te Parijs zal men voortaan wel behooren te onderscheiden, in hoever de Engelsche voorstellen op de Aziatische dan wel op de Europeesche aangelegenheden betrekking hebben. Daarom gelooven wij ook niet, dat Frankrijk zonder andere zwaarwigtige redenen aan ondernemingen in de Zwarte zee zal deel nemen. Frankrijk moet het Indo-Britsche vraagstuk van het Turksche afgescheiden houden, en bij expeditiën in de Zwarte zee kunnen beiden zóo met elkander vermengd worden, dat zij niet meer af te scheiden zijn. De door Engeland voorgestelde bescherming der Turksche havens in de Zwarte zee tegen Russische aanvallen schijnt reeds met de Engelsche belangen in Indie in verband te staan. Engeland wil daardoor aan den vooruitgang van Rusland in Azië eenen hinderpaal in den weg leggen. Maar die vooruitgang is met het belang van het overig Europa geenszins in strijd; hij is integendeel bevorderlijk daarvoor. Hoe ver Rusland zijnen invloed in Azië ook uitbreide, het evenwigt van Europa wordt daardoor niet gestoord, terwijl de zaak van beschaving en handel er slechts bij winnen kan. Hoe meer Rusland in Azië te doen vindt, hoe minder het zijn gewicht aan Europa zal doen gevoelen. In zóo verre kan men aan Rusland gerust de vrije hand laten, en het zou eene slechts staatkunde wezen te deze hinderpalen aan hetzelfde in den weg te leggen. De oorlogsverklaring van Perzië aan Turkije vermeerdert dus de hoop op vrede, in plaats van ze te verzwakken. Engeland moet overtuigd zijn, dat de gevaren, waarmede het van dien kant bedreigd wordt, het zekere en spoedigst afwendend kunnen worden door het herstel van den vrede tusschen Rusland en Turkije. Daarom zullen dan ook de daartoe strekkende pogingen der mogendheden te Konstantinopel met ijver en nadruk hervat worden. Wij hopen dat de bevestiging van ons gebieden niet lang zal uitblijven, en dat wij nog voor het einde van het jaar eene gunstiger wending der zaak zullen hebben aan te kondigen.

HEIDELBERG, 25 December. De gezamenlijke katholieke geestelijken van ons distrikt, waartegen door den Opperaanklager als stadsdirekteur van Uia geen vervolgingen zijn begonnen, aangezien diens geweten zich daartegen verzet, zijn nu door zijnen plaatsvervanger de heer Witthelm, die met een boete van fl. 10 gestraft. Den kappelaan te Heidelberg is uithefde van andere hem te laste gelegde zaken (welke?) met een verhoogde geldboete van fl. 50 gestraft en daarbij verbanning uit de stad.

BELGIE

In het *Journal de Bruxelles* leest men dat de heer Silliman Ives, Voormalig protestantsch Bisschop in Carolina, Noord-Amerika, dook zijn terugkeer in den schoot der katholieke Kerk, oer, waardigheden en geldelijke voordeelen ten offer hebben gebracht, thans zich in zeer drukkende omstandigheden bevindt. Hij heeft geen inkomen en moet veel den zijnen, gezin te onderhouden. Eenige zijner vrienden zijn voornemens een door hem geschreeven werk betreffende de aanleiding tot zijn bekeering uit te geven, en hopen door een ruim debiet den heer Ives en zijn gezin gedurende eenige jaren voor gestrek te vrijwaren. Het werk voert ten titel: *The truth of a mind in its progress to Catholicism.* Wie op dat werk wensch in te teekenen adresseren zich aan den heer Abt D., Bureau van het *Journal de Bruxelles*.

STADS NIEUWS

BURGERLIJKE STAND

[illegible]

LEGENDEN van den Wandelenden Jood